

Иван Вазов

Децата

Седях в Борисова градина.
Насреща, в младата горица,
нахълтаха рояк дечица;
те бяха окол десетина,
ала крещяха за стотина.

И мислите ми те смутиха
с тез викове звънливи, луди,
и песнята ми нова, тиха,
мечтите ми коя гласиха,
роякът я далеч прокуди.

Но друга песен вместо нея
бликна в душата ми – за радост,
за златни детски дни, за младост
невинна – хубавата фея,
що носи сънища и сладост.

И тая песен не голема
в душа ми бързешком сложи са.
Но аз не мога я написа
тъй лесно, да, възможност нема:
тук вече цяла е поема!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5048>]